

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Det synspunkt, som det ærede medlem hr. Stinus fremførte om, at man burde oprette diplomatiske forbindelser med andre lande ud fra vore egne interesser, og at man burde være konsekvent på det punkt, er i og for sig tankegange, som jeg kan dele. Det ville naturligvis give en ren linje, om man, når de folkeretlige betingelser var til stede, afgjorde sagen alene ud fra danske interesser i videste forstand. Men man må erkende, at der er et særligt problem i det, man kan kalde de delte stater. Rent principielt — uden at gå i enkeltheder med de lande, der var med i det oprindelige forslag, og i det hele taget — er der dels spørgsmålet om genforening. Hvis en stat er delt og senere bliver genforenet, så kan det være en vanskelighed at have oprettet diplomatisk forbindelse med den ene eller den anden part. Dels er det måske ikke muligt at følge princippet om alene at afgøre det ud fra danske interesser i delte områder, idet den diplomatiske forbindelse med den ene stat undertiden aldeles vil udelukke, at man kan have forbindelse med den anden stat. Endelig er der også det med de delte stater, at situationen ofte er uafklaret.

Det kan man jo minde forslagsstillerne om, som i oktober mente, at vi skulle oprette diplomatisk forbindelse med Biafra. Jeg ved vel, at den nuværende ordfører ikke har været meget interesseret i den tankegang og ikke har ment, at den var sagligt rigtig, men den daværende ordfører, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, gik i oktober varmt og med voldsomme grunde ind for, at nu skulle vi oprette diplomatisk forbindelse med Biafra. Enhver må erkende, at der altså er sket noget i løbet af disse måneder, som gør, at nu fejes det bare væk af alle, fordi kendsgerningerne nu er helt andre. Man må altså erkende, uden nu at tage stilling til enkelthederne, at situationen i sådanne områder kan være uafklaret.

Men princippet i øvrigt synes jeg kunne være rigtigt, og så langt man kunne følge det, tror jeg vi ville gavne sagen. Det går altså imod det, som det ærede medlem hr. Gert Petersen fremfører, når han siger, at nu skal Danmark lægge sit lod i vægtskålen. Det går mod det, som siges fra forskellig side om, at nu skal vi ligesom tage parti. Jeg mener, at diplomatiske forbindelser med

andre lande ikke skal bruges, hverken som sympati- eller antipatitilkendegivelser. Det vil give et renligere billede — med de forbehold, som jeg har ført frem.

Med hensyn til det, der er blevet tilbage af forslaget, ændringsforslaget, som vi skal drøfte, er det vel klart nok, at der er ingen danske interesser i umiddelbar forstand, der taler for at optage diplomatiske forbindelser. Vi har kontakt med regeringen i Hanoi, idet vores ambassadør i Peking nogle gange har været i forbindelse med regeringen. Vi har ingen direkte erhvervsmæssige interesser eller andet, der i øjeblikket kunne tilskynde til, at vi skulle søge finansudvalget om bevilling til at oprette kontorer og ambassade i Hanoi.

Jeg tror, alle vil erkende, at hvis ikke der var en politisk interesse i sagen for at markere et standpunkt, så ville forslaget ikke være blevet stillet. Det er det, man vil, og det har man også sagt klart nok. Det, man siger, er: kunne man nu ikke fremme fredens sag? Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, at det psykologisk måske kunne have en vis virkning. Det skønner jeg ikke. Jeg mener, det er forkert at antage, at en dansk anerkendelse er det magiske middel, der pludselig kan løse problemerne. Det er det selvfølgelig ikke.

Om oprettelse af diplomatisk forbindelse ville fremme det formål, som vi har — og dér tror jeg vi er i overensstemmelse med den tidligere regering — nemlig at nå en forhandlingsløsning, det kan man jo skønne forskelligt om. Mit skøn er, at det i øjeblikket ikke ville det. Og derom er vi enige med alle lande, som ligner os, undtagen alene Sverige. Det har ikke, som hr. Gert Petersen antydede det, noget at gøre med en alliancepolitik. Jeg gør opmærksom på, at heller ikke neutrale lande, Schweiz, Østrig, Irland, har optaget diplomatisk forbindelse med Hanoi.

Men jeg siger igen, at Nordvietnam opfylder de folkeretlige betingelser, og den danske regering og jeg er rede til at overveje sagen i nøje kontakt med andre lande, og specielt med de nordiske lande, for det er klart, at det også må betyde noget for Danmarks holdning.

Per Hækkerup: Jeg synes, udenrigsministeren gør sig skyldig i en vis kamp mod vejr-